

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/16/2021
Identifikačné číslo spisu: 4114213423
Dátum vydania rozhodnutia: 07.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4114213423.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: W. K., trvalým pobytom v B., R.. N. XXX/X, zastúpeného Mgr. Štefanom Slováčikom, advokátom so sídlom v Nitre, Mostná 3, proti žalovanému: RADIO ONE ROCK, s.r.o., so sídlom v Nitre, Mostná 3, IČO: 36 010 863, o určenie popretých pohľadávok, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15CoKR/18/2018-219 zo 14. mája 2019 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Cbi/5/2014-184 zo 4. apríla 2018 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 124 ods. 1, 2, 4, 6 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej ZoKR) a § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca podal žalobu včas, lehota na podanie žaloby v zmysle § 124 ods. 4 ZoKR bola zachovaná. Konštatoval, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko mu boli v reštrukturalizácii popreté prihlásené pohľadávky, teda je veriteľom popretých pohľadávok a žalovaný je v konaní pasívne vecne legitimovaný. V časti popretia pohľadávok, ktoré si žalobca prihlásil titulom uzatvorenia pracovnej zmluvy zo dňa 01.04.1998 a vyplatenia čistej mzdy za obdobie január 2011 - júl 2011, marec 2012, november 2012 - september 2013 (19. pohľadávok) dospel k záveru, že tieto poprel správca dôvodne. Dospel k záveru, že pracovný pomer a výkon funkcie konateľa sú dva odlišné právne inštitúty, čo vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Výkon funkcie konateľa v spoločnosti s ručením obmedzeným nie je druh práce, a preto nemôže byť náplňou pracovného pomeru. Zmyslom pracovného pomeru je výkon závislej práce v podriadenom postavení a na základe pokynov zamestnávateľa, zmyslom vzťahu konateľa spoločnosti je obchodné vedenie spoločnosti a konanie v jej mene. Pracovný pomer sa riadi Zákonníkom

práce a výkon funkcie konateľa Obchodným zákonníkom. Súbeh výkonu funkcie konateľa a pracovný pomer nie je vylúčený, teda konateľ spoločnosti môže byť zároveň aj zamestnancom. Uviedol, že dôležité je stanovenie obsahu pracovného pomeru a kompetencie zamestnanca, pretože jeho obsah sa s obsahom funkcie konateľa nesmie prekrývať. Žalobca mal so spoločnosťou uzatvorenú pracovnú zmluvu na pozíciu riadiaci pracovník bez bližšej špecifikácie náplne práce a kompetencií. Takto uzatvorená pracovná zmluva je v rozpore s vyššie uvedeným a súdnou praxou, pričom v danom prípade vznikol u žalobcu konflikt medzi jeho pracovným pomerom a výkonom funkcie konateľa. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na existujúci a preukázaný skutkový stav nebolo možné zistiť akú činnosť žalobca vykonával ako konateľ a akú ako riadiaci pracovník, pretože tieto sa prekrývali. Uviedol, že už z obsahu činnosti konateľa a jeho kompetencií možno usúdiť, že sa jedná o riadiaceho pracovníka, a preto uzavretie pracovnej zmluvy na pozíciu riadiaceho pracovníka nepovažoval za platné. Konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca pre spoločnosť vykonával nejakú pracovnú činnosť na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.04.1998, ktorá by bola odlišná od činnosti konateľa upravenej v Obchodnom zákonníku. V konaní nebolo preukázané, že žalobca pre spoločnosť vykonával inú činnosť ako plnenie si povinností konateľa. Konateľovi aj v prípade, že nemá so spoločnosťou uzatvorenú pracovnú zmluvu prináleží odmena za výkon funkcie, či už na základe zmluvy o výkone funkcie štatutárneho orgánu alebo mandátnej zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na vyplatenie mzdy za obdobie január 2011 - júl 2011, marec 2012, november 2012 - september 2013, a teda, že správca pohľadávky žalobcu zapísané v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 5. až 23. poprel dôvodne, na základe uvedeného v tejto časti žalobu zamietol. Ďalej uviedol, že z právnej úpravy zmluvy o pôžičke vyplýva, že k jej naplneniu dochádza až odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Žalobca si v súhrnnej prihláške nezabezpečených pohľadávok pod poradovým číslom 20. prihlásil pohľadávku titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012. V konaní nebolo sporné a žalobca to ani netvrdil, že po tomto dátume dlžníkovi pôžičku poskytol, a preto nedošlo k naplneniu zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012, žalobca si tak z tohto právneho titulu nemohol prihlásiť v reštrukturalizácii žiadnu pohľadávku. V prípade, že pred uzatvorením písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012 uzatvoril žalobca s dlžníkom inú zmluvu o pôžičke (aj v ústnej forme), mohol si v konkurze pohľadávku z tohto právneho titulu prihlásiť a tento právny titul v prihláške uviesť. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu aj v tejto časti zamietol ako nedôvodnú, s dôvodmi popretia pohľadávky správcou sa stotožnil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 15CoKR/18/2018-219 zo 14. mája 2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 29Cbi/5/2014-184 zo dňa 4. apríla 2018 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 369 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP).

3. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu obsiahnutou v odvolaní a poukázal na správne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil. Z vykonaného dokazovania nebolo medzi stranami sporné akú pohľadávku v akej výške, z akého právneho dôvodu si žalobca v reštrukturalizačnom konaní svoju prihlášku uplatnil. Mal za to, že popretie pohľadávky zodpovedalo kritériám vyplývajúcim z § 124 ods. 1 a 5 ZoKR. Odvolací súd na doplnenie poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. januára 2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016, podľa ktorého jediným oprávneným subjektom na preskúmanie pohľadávok prihlásených v konkurze je ustanovený správca konkurznej podstaty, pričom je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a v prípade ak je pohľadávka sporná, vzniká správcovi povinnosť ju v spornom rozsahu poprieť (viď nález Ústavného súdu SR II. ÚS 409/2013) Z uvedeného vyplýva záver, že predovšetkým úlohou správcu a nie súdu, ktorý koná v incidenčnom konaní, preskúmať prihlásené pohľadávky a podľa svojich zistení ich poprieť alebo nie, pričom nedostatok popretia má za následok ich uznanie. Úlohou incidenčného konania teda nie je opätovné preskúmanie uplatnenej pohľadávky súdom, je to úlohou správcu. Účelom incidenčného konania je v podstate len, či popierací prejav správcu obstoja alebo nie.

4. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie pokiaľ ide o popretie pohľadávok, ktoré si žalobca prihlásil titulom uzatvorenia pracovnej zmluvy zo dňa 1.4. 1998 a vyplatenia čistej mzdy za obdobie január 2011 - júl 2011, marec 2012, november 2012 - september 2013 (19 pohľadávok), teda že boli popreté správcom dôvodne. Bolo preukázané, že žalobca nevykonával žiadnu inú pracovnú činnosť pre spoločnosť, ktorá by bola odlišná od činnosti konateľa spoločnosti upravenej v Obchodnom zákonníku. Podľa odvolacieho súdu žalobcovi nevznikol nárok na vyplatenie mzdy za obdobie január 2011 - júl 2011, marec 2012, november 2012 - september 2013. Taktiež pokiaľ ide o pohľadávku pod poradovým číslom 20, ktorú si žalobca prihlásil titulom uzatvorenia zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012 odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo sporné a žalobca to ani netvrdil, že po tomto dátume žalobca dlžníkovi pôžičku poskytol, a preto nedošlo k naplneniu zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012. Žalobca si tak z tohto právneho titulu nemohol prihlásiť v reštrukturalizácii žiadnu pohľadávku. Súd prvej inštancie preto správne žalobu aj v tejto časti zamietol ako nedôvodnú.

5. Odvolací súd na záver poukázal, že tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní boli totožné s tými, ktoré boli prezentované počas celého konania, avšak žalobca tieto dostatočne nepreukázal, resp. súd prvej inštancie sa v rámci vykonaného dokazovania s týmito náležite v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal. K ďalším námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že je nepochybné, že právom sporovej strany je dôkazy označiť, ktoré právo žalobca zrealizoval, avšak toto právo žalobcu ako sporovej strany nemožno zamieňať s právom súdu na rozhodnutie o tom, či navrhnuté dôkazy budú vykonané alebo nie. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane. Keďže sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku presvedčivo vyrovnal so všetkými skutkovými okolnosťami veci, stručne, jasne, výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne posúdil, označil jeho rozhodnutie za presvedčivé, a preto ho ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ namieta odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a to konkrétne v bodoch 24 - 26, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa kritéria dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Nesúhlasí s tým, že v jeho prípade sa jednalo o nedovolený súbeh výkonu funkcie konateľa a pracovného pomeru, nakoľko jeho pracovné zaradenie a náplň práce zamestnanca sa s obsahom funkcie štatutárneho orgánu neprekrývali ani si nekonkurovali. Argumentoval tým, že judikatúra NS SR nezakazuje, aby zamestnanec v pracovnom pomere bol súčasne aj konateľom spoločnosti, pričom poukázal na výpoveď svedkyne Z. M.. Ako riadiaci pracovník zabezpečoval technické záležitosti, prevádzky rádia, podieľal sa na stavbe vysieláčov, viedol počítačovú sieť, zabezpečoval konfiguráciu počítačov, dohliadal na vysielacie pracoviská. Ako konateľ spoločnosti zase zabezpečoval riadenie spoločnosti navonok, viedol účtovníctvo, koordinoval zamestnancov, zastupoval žalovaného pred rozličnými správnymi orgánmi a úradmi. Tvrdenie žalovaného, že jeho činnosť ako konateľa bola nulová, označil za klamlivé.

8. Dovolateľ namieta aj protichodné vyjadrenia súdu prvej inštancie (bod 24. str. 7 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) spočívajúce v tom, že na jednej strane uvádza, že vzhľadom na existujúci a preukázaný skutkový stav nie je možné zistiť akú činnosť žalobca vykonával ako konateľ spoločnosti a akú riadiaci pracovník, a na strane druhej uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca pre spoločnosť vykonával inú činnosť ako plnenie si povinností konateľa.

9. Podľa žalobcu oba súdy nižšej inštancie ignorovali a žiadnym spôsobom sa nevysporiadali s ním predloženými listinnými dôkazmi, a to vo vzťahu k jeho prihlásenej pohľadávke do reštrukturalizácie z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Podľa neho bolo nepochybné, že ním bola poskytnutá pôžička -

dlžníkovi (žalovanému), ktorú realizoval jednak vkladmi, resp. prevodom na účet žalovaného, ako aj úhradami priamo na účty veriteľov v rozhodnom období, pričom uvedené preukazovali ním predložené listinné dôkazy, ku ktorým sa súdy nižšej inštancie nevyjadřili a ani ich nevyhodnotili (odkaz na výpoveď svedkyne Z. M.).

10. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podanému dovolaniu v celom rozsahu vyhovel.

11. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadřil.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolač súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

13. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

14. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

17. Dovolač vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo 41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo 5/2017, 8Cdo 73/2017). Dovolač súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietal dovolateľ. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

19. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (3Cdo 110/2017, 4Cdo 128/2017, 8Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3Cdo 173/2017, 7Cdo 150/2017, 8Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

20. K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a tým nepreskúmateľný, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na podstate tejto zásady zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd, pričom odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie a odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie a odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnili, a to ohľadne záveru ku ktorému došli, že žalobca nevykonával pre spoločnosť inú činnosť ako plnenie si povinností konateľa. Práve v namietanom bode 24. odôvodnenia súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal súbehom funkcie konateľa spoločnosti a pracovným pomerom a podal zrozumiteľnú odpoveď ohľadne rozlišovania medzi pracovným pomerom a výkonom funkcie konateľa so záverom, že ide o dva odlišné právne inštitúty. Uviedol, že žalobca mal síce s obchodnou spoločnosťou uzatvorenú pracovnú zmluvu na pozíciu riadiaci pracovník, avšak bez bližšej špecifikácie náplne práce a jeho kompetencií, pričom už z obsahu činnosti konateľa a jeho kompetencií možno usúdiť, že sa jedná o riadiaceho pracovníka spoločnosti, a preto uzavretie pracovnej zmluvy na pozíciu riadiaceho pracovníka nepovažoval za platné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd námietku dovolateľa ohľadne protichodných vyjadrení súdu prvej inštancie považuje za neopodstatnenú. Rovnako odvolací súd poukázal na správne závery súdu prvej inštancie, s

ktorými sa stotožnil. Dovolací súd konštatuje, že oba sudy riadne odôvodnili aj odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k pohľadávke prihlásenej z titulu zmluvy o pôžičke, ktorej odôvodnenie namieta žalobca. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa daným zaoberal v rámci bodu 25. až 26. svojho odôvodnenia a aj odvolací súd v bode 16. svojho rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie súdu prvej inštancie a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, nemožno predmetné rozhodnutia považovať za nepreskúmateľné, teda v danom prípade súd prvej inštancie a odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods.1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo tak aj urobil. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie (k cene diela, k reklamáci diela). Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. To znamená, že pokiaľ sudy vyhodnotili listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov svedčiacich v prospech dovolateľa nesprávne ako tvrdí dovolateľ, môže byť vo všeobecnosti ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto samotná skutočnosť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom sudy nižšej inštancie neriadili. Z bodu 16. odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd na základe vykonaného dokazovania vychádzajúc z listinných dôkazov predložených oboma stranami dospel k jednoznačnému záveru, že po podpise Zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10. 2012 žalobca neposkytol dlžníkovi (žalovanému) finančné prostriedky. V zmluve o pôžičke (čl. III. ods. 1) bolo uvedené, že veriteľ poskytol finančné prostriedky dlžníkovi čiastkovými platbami v mesiacoch február 2011 až október 2012, celkom 145.704,80 eura. Na základe daného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k naplneniu zmluvy o pôžičke, nakoľko nebolo preukázané, že by došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov z pôžičky dlžníkovi, a to po podpise predmetnej zmluvy o pôžičke. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia dôkazov vzhľadom na uvedené nie je dôvodná. Keďže konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu, treba poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa zaoberal listinnými dôkazmi - dokladmi o vklade finančných prostriedkov na účet žalovaného na čl. 122 až 138, ako aj svedeckými výpoveďami, vrátane svedkyne M., ktorými žalobca preukazoval poskytnutie pôžičky žalovanému vo výške 145 704,80 eura na základe Zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 31.10.2012, tieto dôkazy riadne vyhodnotil a prijal záver, že žalobca nepreukázal, že by boli poskytnuté finančné prostriedky žalovanému po uzavretí Zmluvy o pôžičke zo dňa 31.10.2012. S uvedeným záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Navyše súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalobca poskytol finančné prostriedky skôr na základe inej (aj keď len v ústnej forme uzavretej) zmluvy o pôžičke, mal si na základe toho právneho titulu svoju pohľadávku

prihlásiť v rámci reštrukturalizácie. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) teda vyplýva, že súdy sa predloženými listinnými dôkazmi, ako aj svedeckými výpoveďami zaoberali, neodignorovali ich a tieto aj vyhodnotili. Námetka žalobcu v tomto smere o nedostatku dôvodov, je preto nedôvodná a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Rovnako ani skutočnosť, že dovolateľ - žalobca s vyhodnotením dôkazov a závermi z nich prijatými súdom nesúhlasí, nie je dôvodom pre prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

24. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 85/2010, 2Cdo 29/2011, 3Cdo 268/2012, 3Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5Cdo 244/2011, 6Cdo 185/2011, 7Cdo 38/2012. Pri posudzovaní vád zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP sa dovolací súd nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia súdu nižšej inštancie a je vylúčené, aby vstupoval do skutkových okolností veci. Zaoberá sa otázkou, či došlo k takému procesnému postupu súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo nie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov. Do tohto práva nespadá právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu.

25. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nevyplýva, preto procesne neprípustné dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

26. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadril), a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.